

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

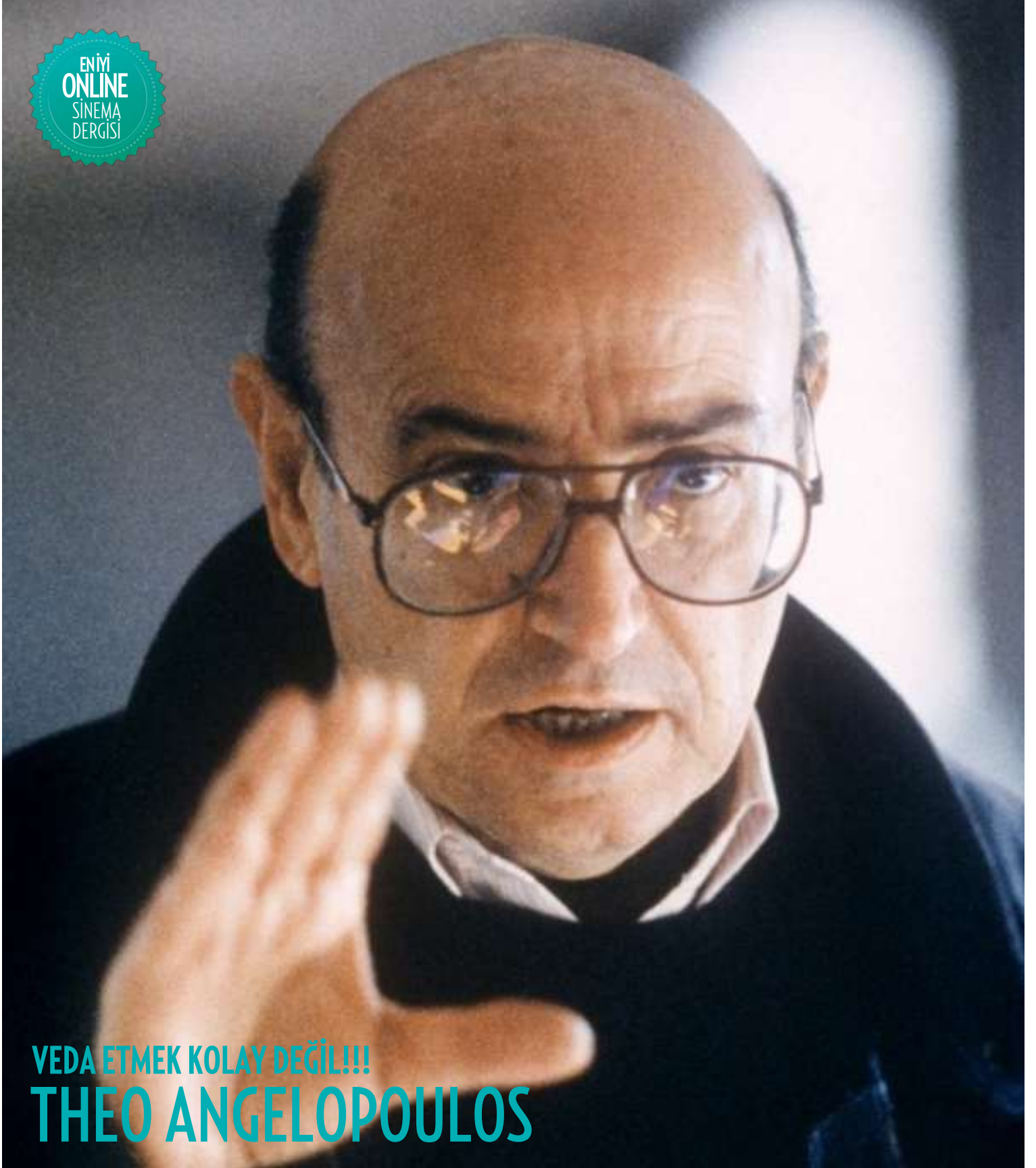
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VEDA ETMEK KOLAY DEĞİL!!!

THEO ANGELOPOULOS

TOM HANKS

JULIA ROBERTS

LARRY CROWNE

ŞİMDİ DVD VE VCD'DE!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

© 2010 SUMMIT ENTERTAINMENT, LLC. TOM HANKS LARI SAKLIYOR.

BİR YÖNETMEN, SETTE, FİLM ÇEKERKEN ÖLMELİ!

SİNEMANIN KALBİNE DOKUNAN YÖNETMENLERDEN BİRİYDİ... SİNEMADA ZAMANI VE MEKANI SORGULAYAN bir 'düşünür'dü... Hayatı ciddiye alırdı ve insanların da alması için hep insanlığı ilgilendiren 'ciddi' filmler yaptı... Savaşa, baskıya ve insana yakışmayan her şeye karşıydı... Ülkesi Yunanistan'ın haklı gururuydu...

Son filmi "Öteki Deniz"de ülkesinin ve Avrupa'nın yüz yüze olduğu ekonomik buhranın insanlar üzerindeki etkilerini anlatmaya soyunmuştu... Çağının sinemacısı, çağın en büyük sorunlarından birine karşı yine 'ciddi' bir söz edecekti... Bir sahnenin çekimi sırasında, uzaktaki başka bir mekanı diğer bir sahnesinde kullanmak için bir caddeden geçerken buldu ölüm onu... Theo Angelopoulos, başka bir sinema ustası olan Akira Kurosawa'nın söylediğine inanılan "Bir yönetmen, sette, film çekerken ölmeli" sözünü doğrularcasına filminin setinde yaşanan bu saçma sapan kazayla aramızdan ayrıldı.

Yeni filminde ele aldığı ekonomik buhran onu kurtarmaya gelen ambulansı da vurmuş, tasarruf tedbirleri dolayısıyla bakımı geciktirilen ambulans ona 45 dakika geç ulaşmıştı... Angelopoulos son filmini tamamlayamadan ama hayata ve insanlığa dair çok

şeyler söylediği filmleriyle bizi baş başa bırakarak sonsuzluğa katıldı ansızın...

Şimdi sinemaya gönül veren herkes onun filmlerini bir daha izlemeli... Henüz izlemediyse de izleme listelerinin en üstlerine dizmeli o filmleri...

Çünkü insanların her zamankinden daha çok ihtiyacı var 'farkındalık'a... Çünkü insanlar bu hızlı yaşam çarkında her zamankinden daha fazla 'kayıp'lar. Çünkü sinema insanlara insanlığını hatırlatan en güçlü sanatlardan biri aynı zamanda... Çünkü onun filmleri bizi insan olmanın derinliklerine yaklaştırırdı her zaman...

Gelin şimdi yeniden kendimizi Theo Angelopoulos'un o muhteşem plan sekanslarına, daha senaryo aşamasındayken müzik çalışmalarına başlayan kadim dostu Eleni Karaindrou'nun müzikleri eşliğinde bir meditasyon gibi içimize işleyen filmlerine bırakalım...

Zamanın hızla aktığı, her şeyi hızla tükettiğimiz ve içinde kaybolduğumuz bu zamanları onun filmleriyle biraz ağırlaştıralım... Ağırlaştıralım ki 'neredeyiz' ve 'nasıl yaşıyoruz', bir daha düşünelim... Farkına varalım...

Varamazsak eğer, izlemezsek filmlerini, izletmezsek... İşte asıl o zaman ölür Theodoros Angelopoulos...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, JANET BARIŞ, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, EVRİM KAYA

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Artist (The Artist); Berlin Kapları;
Karanlıktan Korkma (Don't Be Afraid Of The Dark).

15 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değ erleme yıldızları...

16 TRENDEKİ YABANCI

Theo Angelopoulos'un ardından,  stadın sinemasının
incelikleri üzerine 'özel' bir bakış denemesi.

18 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Theo Angelopoulos'un, Marcello Mastroianni'yi ba role taşıdığı
yürek yakan ba yapıtı: "Arıcı" (O Melissokomos).

20 ESRAR PERDESİ

Theo Angelopoulos sinemasının başlangıcından bugüne
bütün kilometre ta larını bu yazıda bulacaksınız...

26 AİLE OYUNU

Agora; Yeryüzündeki Son A k (Perfect Sense);
Mutlu Azınlık (Happy Few); Nedimeler (Bridesmaids).

34 SAPIK

Oscar Adayları (Film); Oscar Adayları (Yönetmen);
Oscar Adayları (Kadın Oyuncu); Oscar Adayları (Erkek Oyuncu);
Oscar Adayları (Yabancı Dilde Film).

ARTİST

ORJİNAL ADI The Artist

YÖNETMEN Michel Hazanavicius

OYUNCULAR Jean Dujardin,

Bérénice Bejo, John Goodman,

James Cromwell,

Penelope Ann Miller,

Malcolm McDowell,

Missi Pyle, Ken Davitian

YAPIM 2011 Fransa-Belçika

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Hazanavicius 'ıslak bir sinefil rüyası' olan bu filme başlarken dersine çok iyi çalışmış. Frank Borzage gibi, Murnau, Fritz Lang, Lubitsch gibi en sevdiği sessiz dönem rejisörlerine dönmüş.

2012 AKADEMİ ÖDÜLLERİ'NİN GERÇEK GALİBİNİ HENÜZ BİLMİYORUZ AMA adaylıklarda kazanan nostalji oldu. Scorsese'nin Méliès'ye ve sinemanın Avrupa'daki kökenlerine saygı duruşu "Hugo" 11 dalda, daha önce çektiği iki James Bond parodisiyle Fransa sınırlarının dışında büyük ses getirmemiş Michel Hazanavicius'un sinemanın yeni dünyadaki ışıltılı köklerinin peşinden giden "Artist"i 10 dalda aday. Sessiz sinemaya beklenmedik bir dönüş.

Durumdaki simetri de başlıbaşına bir şiirsellik: Hollywood'un gözbebeği Scorsese çocukluğunu Gare du Nord'da ararken (malum, bir basın toplantısında Flaubert'e göz kırparak 'Hugo, c'est moi' deyivermişti) Fransız yönetmen cesur yapımcısı Thomas Langmann'ı Los Angeles'a taşınmaya ikna etmiş (ki sonuç yönetmenin istediği gibi 'gerçek yıldız Hollywood olan bir film'). Her iki film de yönetmenlerin kendileri ve sinemaya kolay küstürülemez ergen aşıklar gibi tutkun seyircileri için yaptıkları ışıltılı oyuncaklar. Her ikisinde de film teorisi derslerinin dışında kolay kolay görülmeyecek filmlere yapılan göndermeler bu 'gönderme enflasyonu' günlerinde bile içimizi ısıtıyor.

"Hugo" sinema tarihinde gidebildiği kadar geriye giderken, yirmi birinci yüzyılın oyuncaklarını yirminci yüzyılın en büyük oyuncakçısının emrine vermiş gibi. Sanki bir türlü beğenilemeyen o üç boyut teknolojisi bile bir işe yaramış... Hazanavicius'ta ise pek çok açıdan teknik kusursuzluğu yakalarken daha radikal bir tevazu var: Doksan-yüz senelik bir gecikmeyle yapılmış 4:3 bir sessiz film, bir neo-sessiz film. Bu tevazuun ne kadari muhafazakarlıktan geliyor karar vermek güç.

Yönetmen bir söyleşisinde sessiz film döneminin kapanmış olmasının kaçınılmaz olduğunu bilse de biraz erken kapandığından şikayet ettiğini söylüyor. Sesli filmler en azından bir on yıl geç gelselerdi film grameri çok şey kazanırdı iddiasında. Söz konusu muhafazakarlık ise "Avatar"ın dünyasında siyah beyaz bir sessiz

film yapmasından kaynaklanan bir şey değil, bu anakroni bir çeşit devrimcilik, hiç olmadı sivrilik olarak da görülebilir zira. Daha ziyade hikayenin basitliği ve yönetmenin kendisinin sözünü ettiği o 'film gramerinin' üstüne bir şey koymaması tutucu olduğunu düşündürüyor: Adli adınca tatlıya bağlanmış bir 'Bir Yıldız Doğuyor' hikayesi bu. Nostalji de zaten 'acısı alınmış bir tarih' değil midir? Ama filmin parıltıları, eski film kurtlarını tavlayıveren göndermeleri ve bir şekilde insanın kalbini yakalayan (pek de gerçekçi olmayan) o 'aslında o da seviyor ama gururu engel' aşk hikayesi hem Akademi'nin hem seyircinin hem de eleştirmenlerin aklını başından aldı sanki... Oysa tema öyle basitti ki!

George Valentin (Jean Dujardin) Hollywood'un zirvesinde bir sessiz film yıldızıdır. Hiç yanından ayırmadığı köpeğiyle, oynadığı ajan filmlerindeki karakterlerden daha karikatür bu narsist adam birden fazla filme gönderme yapan bir çanta düşürme sahnesiyle henüz kimselerin tanımadığı Peppy Miller (Bérénice Bejo) ile tanıştığında büyük bir serveti, soğuk bir karısı ve daha önemli işleri vardır. Peppy'nin hayranlığı ise filmin 1927 tarihli Frank Borzage filmi "Yedinci Cennet"e (7th Heaven) yaptığı birkaç göndermeden biri olan ceket sahnesinden anlaşıldığı üzere büyük bir arzuya dönüşmektedir. Öte yandan Hollywood'da bir dönemin kapanmasıyla işlerin tersine dönmesi an meselesidir.

Filmin kilit sahnesi sinema tarihi boyunca pek çok filmde görünmüş Bradbury Building'in merdivenlerinde geçiyor: Peppy, George Valentin'in sessiz filmler devrinin ve dolayısıyla ışıltılı kariyerinin sona erdiğini söyleyen stüdyo yöneticisinin ofisinden çıkmış iniyor olduğu merdivenleri çıkmaktadır. Rüyalarını süsleyen adamlar karşılaşmanın mutluluğu içinde ve her şeyden habersiz Peppy birlikte çalışmaları ihtimaliyle heyecanlanır. Valentin burukça onaylar onu. Bu andan sonra kadın hep yükselecek, adamsa indikçe inecek, şişenin dibine kadar gidecektir.

Hazanavicius 12 milyonluk 'ıslak bir sinefil

Hazanavicius'ta pek çok açıdan teknik kusursuzluğu yakalarken radikal bir tevazu var: 90-100 senelik bir gecikmeyle yapılmış 4:3 bir neo-sessiz film.

rüyası' olan bu filme başlarken dersine çok iyi çalışmış. Borzage gibi, Murnau, Fritz Lang, Ernst Lubitsch gibi en sevdiği sessiz dönem yönetmenlerine ve filmlerine dönmüş; izlerken tuttuğu notları filmin her karesine yedirmiş bir öğrenci sanki...

Ama elbette 'biraz erken gelen' sesli filmleri içinden atmamış ki, film klasik Hollywood filmlerinin bir geçidi gibi de görülebilir. Yönetmen ilk akla gelen "Yağmur Altında" (Singin' In The Rain) bir yana, örneğin "Yurttaş Kane"e (Citizen Kane) açık gönderme bir kahvaltı sahnesi ya da birebir Orson Welles'den ilham aldığını kabul ettiği bir ışık kullanmaktan da çekinmemiş.

Dersini iyi çalışmış olması bir yana, referanslarını zaman zaman orijinalinden iyi 'coverlamış', ceket sahnesi bunun en iyi örneği. Ve hepsinin üstüne bir sinefil rüyasından, sinema

tarihine pek de meraklı olmayan ve gönderme avına çıkmayan kalabalıkların kalbine giden bir yol açmış. Bunu yaparken tutturduğu anlatım yolu filmin biraz anakronik ve muhafazakar olan kısımlarından ya, her şeyin iyice hesaplanmış olduğu açık. Örneğin yönetmenin kalbinde aynı dönemde Berlin'de geçen bir hikaye varmış. Ama insanlardan 2011 yılında sessiz, siyah beyaz bir Fransız filmi izlemelerini istemek bir şey, üstüne bunun Naziler'le biten acıklı bir hikaye olması başka bir şey diyerek yönünü Amerika'ya çevirmiş. İnsan çevirmese ne olurdu diye hayal etmeden duramıyor... [\[1\]](#)

Valentin'in kabusu olan sesli filmlerin sahiden rüyasına girdiği sahne... Bir bardak sesinin yarattığı heyecan.

Mutlu sona çok ihtiyacımız vardı evet ama biraz daha inandırıcı olabilirdi sanki?

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

BERLİN KAPLANI

ERTEM EĞİLMEZ'İN, DAHA GENEL BAKARSAK, SAHİBİ OLDUĞU ARZU FİLM'İN 1970'lerde ortaya koyduğu 'ekol', 'aile filmi' kavramını Türkiye özelinde müthiş bir harmanla değerlendirirken, hem senarist kadrosu hem de oyuncularıyla kitleleri peşine takmayı başarmıştı. Yavuz Turgul'u da yetiştiren bu okul, 'duygusal komedi' diye tanımlayabileceğimiz bir 'tür' de yaratmış, Türkiye insanını 'iyi tanıyan' bir kalem kardeşliğinin ürünü olarak alkışı hak etmişti.

Şimdiyse, Arzu Film'in yarattığı 'aura'ya yaklaşmaya çalışan kimi çalışmalar geliyor karşımıza. BKM Film'in başı çektiği bu 'arayış', hedefi tam bulamamış olsa da, kimi ürünleriyle benzer bir etkinin ipuçlarını verdi bize. Yılmaz Erdoğan'ın "Neşeli Hayat"ında bu yapıya epeyce yaklaşıldığını gördük; Ata Demire ve Demet Akbağ'ın lokomotif görevi üstlendikleri "Eyyvah Eyyvah" serisindeyse bu arayışın 'ısrar'a dönüşeceğini tespit ettik. Sonuçta 'tam başarı'ya ulaşılan kadar bu denemelerin sürmesinde yarar vardı. Ancak bu başarının "Berlin Kaplanı" olmadığını baştan söylemekte yarar var.

BKM Film'in, bugünün 'popüler güldürü' anlayışının 'belden aşağı' vurmaya ayarlı tarzının aksine, bir zamanların Arzu Film'ine öykünerek ortaya koyduğu yapımların sonuncusu "Berlin Kaplanı", 'formül' üzerinde yoğunlaşmış klişelerle beslense de, en nihayetinde hedefi 'doğru' noktadan vuran bir film izlenimi vermiyor. Karakterlerin izledikleri yol konusunda dersine iyi çalışmış görünen Ata Demire, 'olması gereken' klişeleri de yerli yerinde kullanıyor burada. Her ne kadar senaryo konusunda böyle 'çalışılmış' bir hava sezilse de, filmin en büyük hadikabı da bu senaryo oluyor ne yazık ki. Demire'in, "Rocky" benzeri bir hikayeye 'yerli' dokunuşlarla kaleme aldığı senaryo, 'Arzu Film ekolü'ne yaklaşma açısından yeterli, ama ortaya koyduğu hikayeyi sağlam diyaloglarla desteklemiyor.

Bu film, biraz da aceleyle getirilmiş havası taşıyor; dediğimiz gibi özellikle diyaloglarda göze çarpıyor bu durum. 'Samimiyet' ve 'sıcaklık'

üzerinden yürüyen formülün kısmen işlediği yapım, 'çatı'nın altını yeterince doldurmadığından olsa gerek, bir süre sonra sıkıcılık tuzağına da düşüyor. Ata Demire'in kendi karakterini merkeze alan yaklaşımı, diğer karakterleri 'tipleştiriyor' ki, diyalogların yanına eklenebilecek en büyük eksiği de bu filmin.

'Aile boşluğu'ndan muzdarip bir boksörün, Almanya'dan Türkiye'ye gelip burada bu boşluğu doldurma çabalarını hikayeleyen "Berlin Kaplanı", 'rota' olarak yanlış hiçbir hamle yapmıyor. Almanya'da başı belaya giren kahramanımızın önüne bir 'fırsat' koyan senaryo, onu Türkiye'deki ailesine kadar taşıyor. Orada aile hasretini gideren boksör, bir yandan 'aşka benzer' bir şeyler de yaşamayı ihmal etmiyor. Gelin görün ki, güvendiği dağlara kar yağıyor ve her iki kulvarda da 'kırılıyor' adamımız. Sonrasıysa işleri düzeltme aşamasını devreye sokuyor, vs, vs...

Bu hikaye için 'olağanüstü' bir kurgu becerisi gerekmiyor kuşkusuz; benzerlerini defalarca gördüğümüz hikayelerden biri bu sonuçta. Ancak içine nakşedilen 'insan' unsuruyla 'özel' kılınabilecek bu hikaye, bir türlü istenen ritmi yakalayamıyor ve sallana yuvarlana ilerliyor. Ata Demire, "Eyyvah Eyyvah"larda olduğu gibi, karakterinin içine sızabilmek için elinden geleni yapıyor; ikinci kuşak 'Alamancı' aksanıysa filmi ayakta tutan en önemli unsur olarak öne çıkıyor. Bu noktada, Almanya'da yaşayan Tim Seyfi'nin 'Türkiye'den gelen şarkıcı' kimliğinde karşımıza gelmesi de ilginç bir paradoks oluşturuyor.

"Berlin Kaplanı", Ata Demire'in senaryoyu biraz daha 'ağırdan alarak' yazmasıyla çok daha tatmin edici bir sonuca ulaşabilirdi kanımızca. Bu filmde hedefi ıskalamış olsa da, popüler güldürünün önemli figürlerinden biri olduğu gibi, yakın gelecekte türün önemli senaristlerinden birine de dönüşeceğini tahmin ediyoruz.

Nihal Yalçın, "Kurtuluş Son Durak"ta olduğu gibi, burada da 'iyi oyunculuk' dokunuşlarında bulunuyor karakterine.

Necati Bilgiç, belki de senaryoda kendine çizilen rol gereği, karakterini ayakta tutmaktan uzak görünüyor.

YÖNETMEN Hakan Algül
SESLENDİRENLER Ata Demire, Necati Bilgiç, Tarık Ünlüoğlu, Nihal Yalçın, Özlem Türkad, Cemil Özbayer, Orhan Güner, Mert Aran, Cengiz Bozkurt, Tim Seyfi
YAPIM 2012 Türkiye
SÜRE 103 dk.
DAĞITIM UIP (BKM Film)

Ata Demire'in, "Rocky" benzeri bir hikayeye 'yerli' dokunuşlarla kaleme aldığı senaryo, 'Arzu Film ekolü'ne hayli yakın duruyor diyebiliriz.

KARANLIKTAN KORKMA

ARKA PENCERE'DE BİR YIL ÖNCE YAYIMLADIĞIMIZ '2011'İN GÖZÜ KAPALI Bilet Alınacak 11 Filmi' listesinde yer alan "Karanlıktan Korkma", öngörülerini ve beklentileri büyük oranda boşa çıkarmayı başaran bir yeniden çevrim. Aslı, 1973'te Amerikan TV'lerinde gösterilen bir TV filmi olan ve IMDb'nin notuna bakılırsa, bu yeni çevrimden daha başarılı olduğu anlaşılan "Karanlıktan Korkma", yaklaşık 40 yıl aradan sonra pahalı efektler eşliğinde rimeyiyle karşımıza geliyor. Şüphesiz filmin herkesi bu denli merakta bırakma sebebi, yeni çağın ustaları arasında yerini alan Guillermo del Toro... Gayet başarılı "Hellboy" bir yana, üç Oscar'lı "Pan'in Labirenti"yle (El Laberinto Del Fauno) başyapıtını vermiş olan del Toro, eski bir TV filmi ele alarak hem senaryoyu Matthew Robbins'le beraber yazmış, hem de yapımcılığı üstlenmiş. Dikkatli seyirci, afişte de del Toro ismini görebilir. Ve maalesef filmi pazarlayabilecek tek unsur o...

Peki filmde yürümeyen ne? En başta konunun kendisi dersek, çok mu acımasızca olur? Karısından ayrılmış Alex, yeni sevgilisi Kim'le beraber rüyalarındaki kocaman eve taşınıyor. Derken, Alex'in küçük kızı Sally de, annesi tarafından babasının yanına yollanıyor. Başta babasını bu yeni 'cici' anneden kıskanan Sally, tesadüfen kilerde bir kül dökme gideri keşfediyor. Sonrası malum.

Buradan çıkıp insanlara saldıran, onların dişleriyle beslenen, cehennem kaçını yaratıklar var bu giderin dibinde. Zaten filmin başında da, evin geçmişine ilgili bir olaya bizzat tanık oluyoruz. Yaşlıca bir adam kendi dişlerini, hatta evin hizmetçisinin dişlerini sökerek, delikteki yaratıkların kaçırdığı oğlunu geri almaya çalışıyor. Velhasıl, diş perisi mi, cin mi, yoksa dişle beslenerek ölümsüz kalmayı başaran dünya dışı yaratıklar mı olduğu çözilemeyen bu varlıkların, film boyunca sürdürecekleri saldırıların sebebini de öğrenmiş oluyoruz. Burada filmin korkudan ziyade 'fantastik' bir tona büründüğüne şüphe yok.

Zaten Guillermo del Toro'nun da tam bu noktada devreye giriyor. "Terabithia Köprüsü"yle

(Bridge To Terabithia) kalbimize giren Bailee Madison ufak Sally rolünde, "Pan'in Labirenti"nde tuhaf varlıklarla iletişime geçen kızın bir versiyonu gibi... Yine del Toro'nun çok sevdiği fantastik dokunuşlar, korkuyla masal arasında gidip gelen atmosfer, jeneriği ve afişi görmesiniz bile imzanın kime ait olduğunu kendiliğinden söylüyor. Katie Holmes ile Guy Pearce ise filmin yıldız oyuncular, ki onlar da olası ticari başarısızlığı önlemek için doğru seçimler... Her ne kadar 1970'lerin bir TV filminden esinlenmiş olsa da, filmin genel havasının 1980'lerin benzer filmlerini çağrıştırdığını da söyleyebiliriz.

Ne var ki bu artılar öyküdeki mantık hatalarını görmezden gelmemize yetmiyor. Küçük kızın profesyonel resamlara taş çıkartacak çizimleri; baba Alex'in kızına inanmayıp, metrelerce yükseklikteki tabloları bile yere düşüren, birkaç dakika içerisinde kocaman salondaki tüm eşyaları paramparça eden yaratıkların varlığından şüphe duyması; evde geçmişte de insanlar kaybolmasına karşın polis dahil kimsenin ne olup bittiğini derinlemesine araştırmaması; yetmezmiş gibi izlediğimiz kahramanlardan biri de yaratıklarca kaçırılınca geride kalan kimsenin o kül giderine girip, onu kurtarmayı veya evi tümünden yıkmayı düşünmemesi, mantığı zorlayan absürlükler...

2007'de yönettiği "Latchkey's Lament" adlı 17 dakikalık kısa fantastik filmiyle büyük ihtimal del Toro'nun dikkatini çeken Troy Nixey, ilk uzun metrajında temiz bir iş çıkarmış olsa da, 25 milyon dolar bütçeli böylesi bir prodüksiyonu, del Toro'nun senaryosuna rağmen toparlayamıyor. Buna rağmen, del Toro'nun dünyasından izler taşıyan, yer yer koltuktan sıçratan ve en azından 'dişle beslenen yaratıklar' gibi benzeri olmayan bir konuyu işlediğinden sınırlı bir ilgiyle göz atılabilecek ama geride pek iz bırakmayacak bir film.

Olası bir devam filmde, yaratıkların kaçırdıkları insanlara ne yaptığını görebilsek, bu filmi daha kolay bağışlayabiliriz.

Fragman yanılması en bariz örneklerinden biri. Filmten önce fragmanına bir göz atın, ne demek istediğimizi anlayacaksınız.

ORİJİNAL ADI Don't Be Afraid Of The Dark

YÖNETMEN Troy Nixey

OYUNCULAR Katie Holmes, Guy Pearce, Bailee Madison, Jack Thompson, Julia Blake

YAPIM 2010 ABD-Avustralya-Meksika

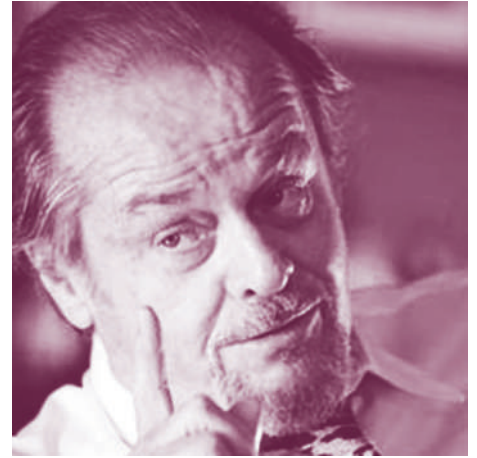
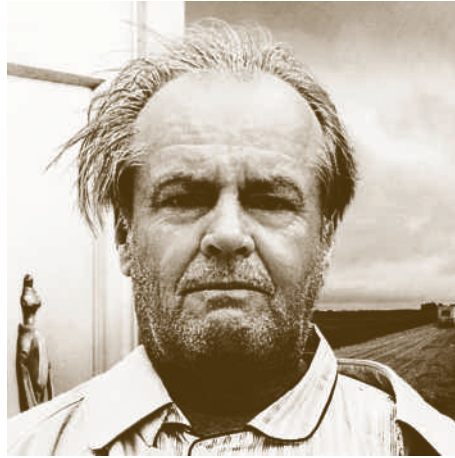
SÜRE 99 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

Guillermo del Toro imzasına kanmamakta fayda var. Hanidir yolu gözlenen film, beklentileri boşa çıkarıyor, mantık sınırlarını zorluyor.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

ARTİST

BERLİN KAPLANI

KARANLIKTAN KORKMA

DÜŞLER BAĞÇESİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
ARTİST			★★★	★★★	★★★★★	☆☆☆☆☆
BERLİN KAPLANI		★★		★★	★	★★
KARANLIKTAN KORKMA	★	★★		★		
BU SON OLSUN					★	
ÇİZMELİ KEDİ			★★			★★
DEMİR LEYDİ	★★	★★	★★	★★	★★	
DÜŞLER BAĞÇESİ				★★	★★	★★
EJDERHA DÖVMELİ KIZ	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★	★★★★
GELECEK	★★	★★★★			★★	
İÇİNDE YAŞADIĞIM DERİ	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
KAÇIŞ		★★				★★
KARANLIK SAAT				★		
KURTULUŞ SON DURAK				★★	★★	
MELANKOLİ	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★
NEŞELİ AYAKLAR 2				★★★★		
SAFTIRIK GREG'İN GÜNLÜĞÜ: RODRICK KURALLARI		★★★★				
SİHİRLİ OYUNCAKLAR		★★				
TUTKU GÜNLÜKLERİ	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
YENİ YIL		★★★★				★★★★
YILBAŞI GECESİ				★	★	★★
ZENNE		★★	★	★★★★	★★	
AGORA		★★★★				
MUTLU AZINLIK		★★			★★	
NEDİMELER		★★		★★★★	★★	★★★★
VERYÜZÜNDEKİ SON AŞK		★★★★		★★★★		

BİR KORE KÖYÜNDE ANGELOPOULOS'LA...

2007'de Güney Kore-Kuzey Kore sınırındaki küçük Panmunjon köyüne gittiğimde, aklımda hep büyük usta Theo Angelopoulos ve unutamadığım filmi "Leyleğin Geciken Adımı" vardı...

BİR ZAMANLAR KÜÇÜK VE SAKİN BİR KORE KÖYÜ OLAN PANMUNJON, HALİ HAZIRDA DÜNYADA GÖRÜP

görebileceğiniz en tuhaf, en akıl almaz, en şaşırtıcı ve uzun uzun düşündürücü, kısacası 'şaka gibi ama gerçek' diyeceğiniz yerlerden birisidir. Güney Kore ile Kuzey Kore arasındaki sınıra adını veren bu küçük köy, çok uzun yıllardır askerden arındırılmış vaziyettedir, yani tampon bölgedir. Ama bir tampon bölge olarak da ikiye ayrılmış durumdadır. Köy tam ortadan ikiye bölünmüştür, içindeki bir sokak ikiye bölünmüştür, sokaktaki bir baraka ikiye bölünmüştür, barakadaki bir masa da ikiye bölünmüştür. Masanın yarısı başka bir ülkedir, diğer yarısı başka bir ülke. Masadaki sınır ihlallerini önlemek için her iki uçta da silahlı iki asker nöbet bekler. Kuzey ve Güney Koreli yetkililer, bu masanın iki ucuna oturarak yaparlar görüşmelerini. Elinizi bir iki santim ileri uzatırsanız, sınırı ihlal etmiş sayılırsınız ve diplomatik açıdan halen savaş halindeki iki ülke arasındaki ateşkesin bozulmasına neden olabilirsiniz.

2007 yılının Kasım ayında gidip görme fırsatı bulmadan önce Panmunjon hakkında az çok bilgi sahibiydim ama gördüklerim gene de gözümde canlandırdığımın çok ötesine geçmişti. Bu garip yere gelen bir Türk olarak aklımda hep Theo Angelopoulos ve en sevdiğim filmi "Leyleğin Geciken Adımı" (To Meteoro Vima Tou Pelargou) vardı. 1992 yılının İstanbul Film Festivali'nde seyrettiğim bu benzersiz film, 15 yıl sonra dünyanın öbür ucundaki bir sınır köyünde yeniden canlanmıştı gözümde. Panmunjon'un, Angelopoulos tarafından mutlaka görülmesi gereken bir yer olduğunu düşündüm o gün... Bana bunu düşündürten de "Leyleğin Geciken Adımı"nın o unutulmaz sahnesiydi elbette.

Seyredenlerin hemen anımsayacağı gibi filmin gazeteci kahramanı, Yunanistan ve Türkiye arasındaki sınır köprülerinin

birindedir, yanında da bölgede görevli ve köprüden sorumlu bir albay bulunmaktadır. Köprü'nün ortasında mavi, beyaz ve kırmızı olmak üzere üç çizgi vardır. Mavi çizgi Yunanistan'ın bittiği yeri, beyaz çizgi tampon bölgeyi, kırmızı çizgi de Türkiye'nin başladığı bölgeyi göstermektedir. Şakacı albay, köprüde yürümeye başlar. O yürüyüp mavi çizgiye yaklaştıkça, köprü'nün öbür ucundaki Türk askeri de hareketlenir, tüfeğini doğrultur. Albay mavi çizgiye geldiğinde bir ayağını basar, öbür ayağını bir adım daha

atacakmışçasına havada tutar. Karşısındaki Türk asker doğrudan albaya nişan almıştır, 'düşman'ın atacağı bir adım, sınır ihlali anlamına gelecek, tetik mecburen çekilecektir. Albay, o adımı atmaz, tek ayağı havada öylece bekler...

Panmunjon'dayken, aklımdan "Angelopoulos muhakkak burayı da görmeli, hatta bir belgesel yapmalı, tam ona uygun bir mekan" diye geçirdiğim başka bir yeri de gezmiştim. Bir tren istasyonu... Daha doğrusu kocaman bir gar... Yeni yapılmış, pırıl pırıl, tertemiz, ısıllı ama içinde yalnızca tek bir görevlinin çalıştığı, hiçbir trenin kalkmadığı ve uğramadığı bir istasyon...

Hepsinin adı mermer bir levhaya yazılmıştı; 200 kadar Güney Koreli işadaminin başlılarıyla altı ay kadar önce inşa edilen devasa bina, Güney ve Kuzey Kore bir gün gelip de yeniden birleşirse, tüm

Asya'yı dolaşarak Türkiye ve Yunanistan'a da uğrayarak Avrupa'ya uzanacak Trans-Sibirya demiryolu hattının 'gelecekteki' başlangıç noktası olmak gibi bir özellik taşıyordu. "Günün birinde mutlaka birleşeceğiz, birleşmeliyiz" diye düşünen işadamları, şimdilik yalnızca sembolik anlamı bulunan bir gar yaptırmışlardı... Birleşme için öngördükleri tarih de 2028'di! Pasaportlarımıza sembolik birer damga vuruldu, iki Kore'nin birleştiği gün de orada olmamız yönünde dilekler iletildi ve ben hiç yolcusu, hiç treni olmayan bu sürrealist tren

istasyonunda da Angelopoulos'un kulaklarını çınlattım durdum. "Leyleğin Geciken Adımı"nın o sahnesini, bir belgesel çekiminin ön hazırlıkları sırasında tanık olduklarından sonra zihninde canlandıran usta yönetmen, Panmunjon'u ve o tuhaf mı tuhaf, benzersiz istasyonu görse, kim bilir nasıl kullanırdı filmlerinde.

Bana, 'ideal dünya' açısından sınırların anlamsızlığını, aslında gerçekten sürrealist yerler olduklarını en iyi anlatan iki şey, "Leyleğin Geciken Adımı"nı ve Güney Kore-Kuzey Kore sınırını görmüş olmamdır. Her şeyin atılacak ya da atılmayacak bir adıma bağlı olduğu yerlerdir sınırlar. Yaşam da aynen öyle, erken ya da geç atılan bir adıma bağlı her şey. Erken ya da geç atılan bir adım, yaşam ile ölüm arasındaki sınırı oluşturuyor bazen...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ARICI

Yaklaşık 40 yıl boyunca sadık seyircisine 'başka türlü bir sinema'nın mümkün olabileceğini gösteren büyük usta Theo Angelopoulos, "Arıcı"da Marcello Mastroianni'yi başrole yerleştirerek Yunanistan'da hüznü ve unutulmaz bir duygu yolculuğuna çıkarıyor bizi...

A KLA SIĞMAYACAK BİR MOTOSİKLET KAZASI SONUCU ARAMIZDAN AYRILARAK SİNEMANIN KALBİNE ATEŞ

düşüren Theo Angelopoulos'un çağımızın en büyük ustaları arasında anılması, ezberden bir yüceltme değil elbet. 1960'larda kısa bir dönem eleştirmenlik yapıp işin hakkını teslim ettikten sonra yönetmenliğe geçen; üzerine uzun uzadıya kafa yorduğu sinemanın anlatım dilini kendince belirleyerek 1970'lerde ilk önemli yapıtlarını veren Angelopoulos, bugün dünyanın dört bir yanında 'takipçileri'ni oluşturmuş bir ölümsüz çınar...

Kimildamayacak pek sevmeyen kamerasıyla 'şaşırtıcı' uzun plan-sekanslarla ezberi altüst eden ve bu yolla belki de devrimciliğini gösteren Angelopoulos, aynı zamanda Brecht'yen anlatının tiyatrodan değilse de, sinemadaki en özgün takipçilerindendi. Bazen karakterleri seyirciye döndürüp konuşturan, upuzun plan-sekanslarla 'yabancılaştırma efekti' uyguladığını hissettiren yönetmen, tıpkı Brecht gibi izleyiciden 'katılım' isteyen bir sinemanın izini sürdü ömründe. Karşımıza gelen uzun sekanslarda olan bitene hakim olmak, orada neyi görmek istiyorsak ona odaklanmak, sözlü ifade yerine hayatın doğal akışını andıran sessizlikler karşısında görsel anlatımdan anlam çıkarmak, onun sinemasının alametifarikasıydı. Sadece son dönem Türk sinemasına bakarak Angelopoulos'un nasıl bir öncü ve ilham kaynağı olduğunu tespit etmek mümkün.

Ustanın 1970'lerde kendi sinema anlayışını ortaya koyup kabul gördükten sonra daha olgun ve 'rahat' bir döneme geçtiği 1980'lerdeki yapıtlarındandır "Arıcı" (O Melissokomos, 1986) . Bu döneminde

toplumsallık yerine bireyi öne çıkaran hikayelere yönelen Angelopoulos, "Kitera'ya Yolculuk"la (Taxidi Sta Kythira) başlattığı 'sessizlik' üçlemesinin ikinci filmi olarak "Arıcı"yı önümüze getirir. İlk filmi 'tarihin sessizliği' olarak düşünmüştür, "Arıcı" ise 'aşkın sessizliği'dir. Üçleme 1988'de 'Tanrı'nın sessizliği' olarak yorumlayacağı "Puslu Manzaralar" (Topio Stin Omichli) ile tamamlanır.

Tüm bir filmografisini 'bütün' haline getiren öğelere bu filmde de rastlarız. Yıllarca beraber çalıştığı senaristi Tonino Guerra; filmlerine en büyük anlatım desteğini sağlayan, o eşsiz, hüznü ve yürek yakıcı bestelerin sahibi Eleni Karaindrou ve Spyros adlı karakter, "Arıcı"da da mevcuttur. Ki zaten ustanın farklı filmlerdeki karakterlerin, gün gelip başka filmlerde karşımıza çıkabildiğini de biliyoruz.

Kızının düşün töreninden sonra Spyros'un yollara düşmesini izleriz filmde. Ne düşün, ne de Yunanistan, ezberimizdeki gibi değildir burada. Akdeniz güneşi yerini puslu, hüznü bulur yağmura bırakmıştır. Düşün ise 'sevinç'ten çok uzak bir zorundalıktır herkes için. Fotoğraf çekilirken daha deklanşöre basılmadan aile bireylerinin çoktan donakaldığını, verilenin sadece 'poz' olduğunu görürüz. Nitekim az sonra derin bir mutsuzluğun gölgelediği bu tuhaf merasim sona erer ve Spyros yola koyulur. Bastırılmış, dile getirilmemiş duygular, anılar, uzun suskunluklara teslim edilerek geride bırakılır. Zaten "Kitera'ya Yolculuk"ta olsun, "Puslu Manzaralar"da olsun, "Ulis'in Bakışı"nda olsun, filmlerindeki durağanlığın daima altı çizilen Angelopoulos, aksine aslında 'yolculuğu' anlatmamış mıdır hep? İnsanın kendi içine, köklerine, yitirdiği

değerlere, kaybettiği babasına, ülkesinin tarihine ve daha nelere doğru çıktığı yolculukların dingin, içten, muazzam bir görsellikle yoğrulmuş, benzeri görülmecek tasviridir Angelopoulos sineması...

Marcello Mastroianni'nin İtalyan değil de gerçek bir Yunanlı olduğuna bizi ikna ettiği, karamsarlığıyla beraber her şeye yabancılaşmış gibi duran Spyros karakteri de, tıpkı büyükbabası ve babası gibi arıcıların geleneksel rotasını takip ederek yola koyulur. Eski arkadaşlarını, doğup büyüdüğü yerleri görerek, kendisini bugüne bağlayan şeyi bulmaya niyetlidir. Aracına binen genç kız ise, yolculuğu başka bir yöne doğru çevirir. Arabada artık kaybolan değerleri temsil eden orta yaş üstü bir adamla, sanki yeni çağı, değişen ülkeyi betimleyen bir genç kız vardır. Kendisini baştan çıkartmayı deneyen kızın karşısında Spyros, dilini bilmediği bir dünyanın eşliğinde olduğunu fark eder. Aşk ya da bedensel temas bile, bu dile dahil değildir.

Angelopoulos'un filmografisinde belki de en az plan-sekans kullandığı eseri olan "Arıcı", şiirsel diliyle, mekan-ses kullanımıyla, ışık ve gölgenin profesyonel uyumuyla dört dörtlük bir sinema şölenidir. Ve de tabii benzer bir lezzet vadeden diğer yapıtlarından ayrı düşmeyecek bir parçasıdır bütünü...

Müzikle, efektlerle duygularının ve seyrin serüveninin yönlendirilmesine, en fenası da saniyelerle hesaplanan hızlı kurguya alışmış günümüz seyircisinin bir Angelopoulos filmine ayılıp bayılacağını iddia etmek elbette zor. Ama bir ömür unutulmayacak bir sinema deneyimi yaşamak ve kendini bir ustanın kollarına bırakmak adına, en azından onun dünyasına atılacak en doğru ilk adım diyebiliriz "Arıcı" için... ▯

'ZAMANIN TOZU'NA KARIŞMAYACAK BİR USTAYA ERKEN VEDA

Theo Angelopoulos üçlemesini tamamlamak için uğraşırken, hem yarım asırdır gönül verdiği sinemaya hem de hayata veda etti. Kuşkusuz ona çarpan motosikleti görmedi. Hayata gözlerini yumarken gördüğü son an, yeni filminden bir kareydi belki de.

HER ÖLÜM TRAJİKTİR KUŞKUSUZ AMA SÖZ KONUSU ANGELOPOULOS GİBİ BİR SİNEMA ÇINARI OLUNCA, BİR motosiklet kazası ile aramızdan ayrılması elimizi kolumuzu bağlı kılıyor. Sadece kameranın arkasına geçmiş bir yönetmen olarak değil, yarattığı mizansenler, kendine özgü yöntemleri, biçimiyle dünya sinemasına yön verebilmiş bir sanatçıydı Angelopoulos; sinema üzerine düşünen, yazan, kafa yoran bir sinema düşünürüydü aynı zamanda. Sadece filmleriyle değil sanat olarak sinemaya katkılarıyla da ölümsüzlüğe ulaştı.

Theo Angelopoulos'un yolculuğu Yunan tarihiyle birlikte başlar. Angelopoulos sanki Antik Yunan'da doğmuş, yüzyıllarca yaşamış, yüzyıllık tarihe tanık olmuş, bir zaman sonra da kenara çekilip her şeyi yavaş ve sakin bir şekilde kamerasında eritmiş gibidir. Angelopoulos'un yolculuğu işte bu yüzden 1900'lü yıllarda başlamış gibi gözüktü de, aslında çok daha derinlerden gelmekte ve sürerken koskoca bir tarihle de yüzleşmektedir.

Filmleri iki döneme ayrılmış olan Angelopoulos'un ilk dönemi, Marx, Freud ve Brecht'in etkisinde daha politik bir dönem olarak adlandırılabilir. 1984'te "Kitera'ya Yolculuk" (Taxidi Sta Kythira) filmi ile başlayan, politikadan uzaklaştığı, kişiyi odak alan duygusal ve varoluşsal filmler çektiği ikinci dönem ise daha bireysel, varoluşsal yolculukların üzerine

gittiğine işaret eder. İkinci dönemde, politik temaların ilk döneme oranla daha geriye çekildiği düşünülebilir ancak bu dönemde de politik temalar ifade biçimleri farklı da olsa mizansenler arasında dolanır.

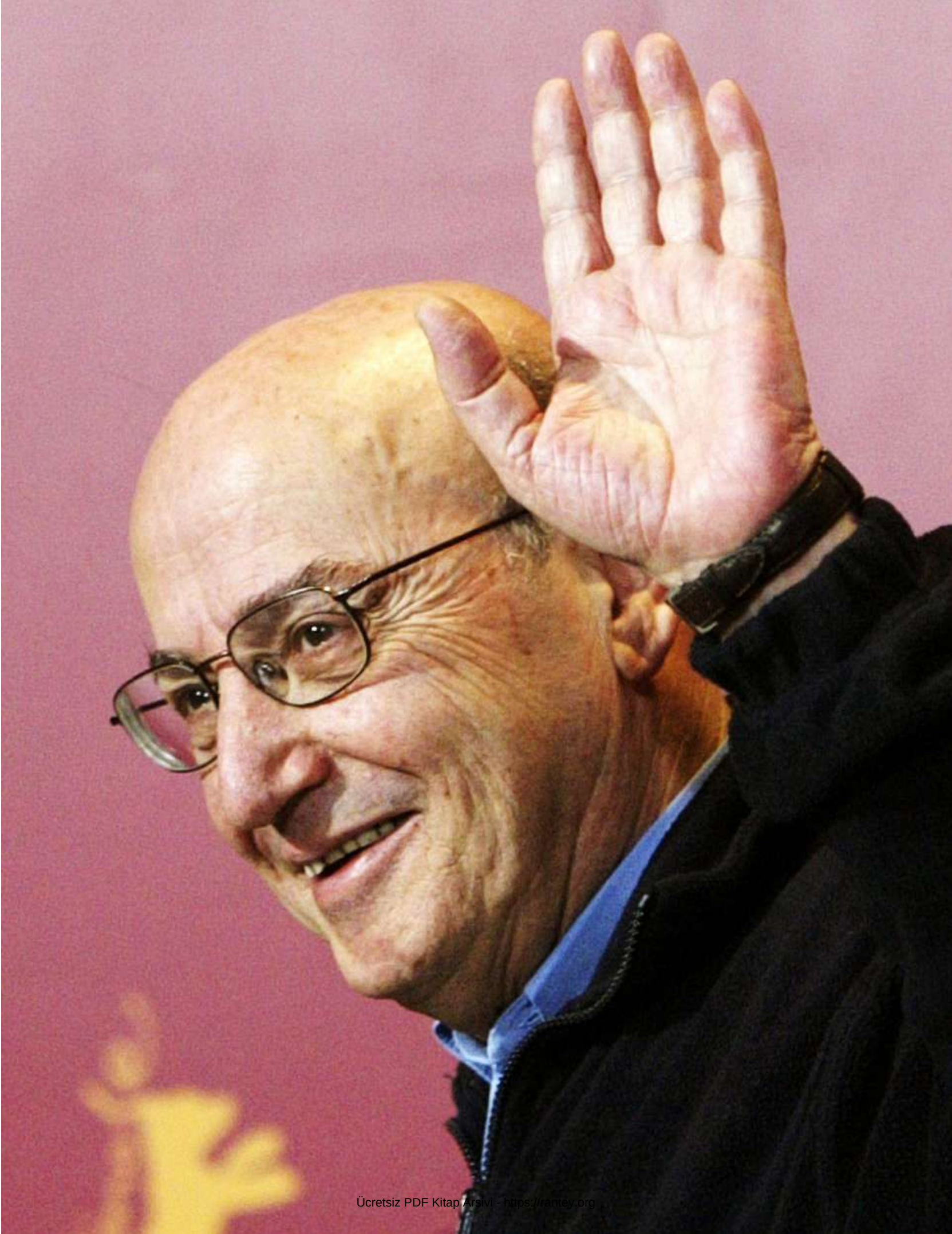
İlk dönem filmlerinden olan "Kumpanya" (O Thiasos, 1975) Yunan İç Savaşı'nın ayrıntılı tarihini içerir. "Kumpanya" filmi, 1939-1952 yılları arasında yaşanan iç savaş ve sonrasına ışık tutar. Angelopoulos bu filmde başlayarak bastırılanla, üstü örtülenle, kenarda kalan Yunan tarihinin lanetli denilebilecek günleri ile hesaplaşmaya başlayacaktır. 131 sekansla dört saate yakın süren film, sadece Yunan Sineması'nın değil sinema tarihinin de en özgün ve en karmaşık yapımlarından biri olarak değerlendirilir. 1939-52 arasında yaşananlar; yani faşist İtalya'ya karşı savaş, Alman işgali, Metaksas diktatörlüğü, iç savaş boyunca süren çalkantılar bir Marksist'in gözünden ve bu zamanda gezinen bir kumpanya üzerinden anlatılır. Bu tarih "Kumpanya"nın da iç tarihidir. Kumpanya, Yunan taşrasında hiçbir zaman bitiremedikleri "Çoban Golfo" adlı folklorik bir oyun oynamaya çalışmaktadır. Her yerde ve her zamanda oyunun belli bir kısmını oynayabilmektedirler çünkü oyun sürekli tarihsel bazı olaylarla kesilmektedir.

Kumpanya, yolculuğuyla dönemin tarih ve kültürünü de yeniden kurar, canlandırır. Filmini mitosların yanında Brecht'in epik

tiyatro doğrultusunda geliştirdiği 'yabancılaştırma' kuramına dayandırır. Filmde kahramanlar, doğrudan doğruya kameraya dönük olarak ve izleyiciye hitaben konuşurlar. Bu anlatım şekli Angelopoulos'un ikinci dönem filmlerinde farklı bir şekilde yer alacak ve karakterler kameraya direkt konuşmak yerine iç seslerini duyuracaklardır. Filmin merkezi olan 'kumpanya'nın turnesi film boyunca aynı sekansta yıllar değişerek ve zamanlar iç içe geçerek akar.

BÖYLELİKLE SİYASİ ÇALKANTILARLA ÖRÜLMÜŞ BİR TOPLUMSAL KADER İLE MİTOLOJİK ALEGORİ İÇİÇE

geçer. Değişik zamanlarda değişik şeylerle karşılaşılır. Ama en acısı yaşadıkları iç savaş olur. Yenilginin anlamı; bir dakikayı aşan bir tecavüz sahnesi, zorla imzalanmış bir pişmanlık dilekçesi ve morgda bulunmuş bir ölüdür. Yunanistan'ın öteki, derin, kaybetmiş yüzünü görürüz. Bu kaybedilmiş bir tarih olmasına rağmen, aynı zamanda mücadele ve direnişin de tarihidir. Yönetmen kendi ülkesinin kültürünü, tarihini, hikayelerini anlatmasına rağmen evrensele ulaşabilmeyi başarır. Angelopoulos "Kumpanya" filmi şu şekilde özetler: "Yunan halkı ölü taşları okşayarak büyümüşü. Mitolojiyi yükseklere alıp halkın ayağına getirmeyi denedim." Angelopoulos, böylelikle ölü taşları

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

"Ulis'in Bakışı" (To Vlemma Tou Odyssea)

"Leyleğin Geciken Adımı" (To Meteoro Vima Tou Pelargou)

"Kumpanya" (O Thiasos)

okşayarak büyüyen Yunanlılar için mitleri önlerine getirmiş ve tarihi, yarattığı sinema diliyle yeniden canlandırmıştır.

A NGELOPOULOS'UN İKİNCİ DÖNEMİ "KİTERA'YA YOLCULUK" FİLMİYLE BAŞLAR. BU FİLMDE YÖNETMEN BAŞLI BAŞINA

Odysseus mitini kullanarak, babasını arayan ve onunla ilgili bir film çekmek isteyen yönetmenin öyküsünü anlatır. "Kitera'ya Yolculuk" daha sonra çektiği "Arıcı" (O Melissokomos, 1986) filmi ile ortak özellikler taşır, bu iki filmde de kahramanların ne bir evi, ne bir vatani ne de anılarını paylaşacak bir kuşağı kalmıştır. Angelopoulos yenilmiş bir kuşağın temsilcisi olarak yenik kuşakların yersiz yurtsuzluğunu irdeler. "Puslu Manzaralar" (Topio Stin Omichli, 1988), "Leyleğin Geciken Adımı" (To Meteoro Vima Tou Pelargou, 1991) ve "Sonsuzluk ve Bir Gün" (Mia Aioniotita Kai Mia Mera, 1998) filmleri daha kişisel olarak değerlendirilebilir. Fakat bu filmlerin hiçbiri Yunan tarihi ve yazgısından kopuk değildir.

"Puslu Manzaralar"da her gece babalarına kavuşmak için planlar yapan iki çocuğun yolculuğu anlatılır, bu yolculuk film boyunca isli bir pus içindedir. Aslında babaları yoktur. Evlilik dışı olan bu çocukların anneleri, onlara babalarının Almanya'da olduğuna dair hikayeler anlatmıştır. Bu yalan 11 yaşındaki Voula ile 5 yaşındaki kardeşi Alexandros'u soğuk trenlerden uzun otobanlara uzanan zorlu olduğu kadar trajik bir yolculuğa sürükler. "Puslu Manzaralar" Angelopoulos'un birçok ünlü filmi içerisinde arada kalmış pek sesi soluğu çıkmamış bir film olmasına rağmen hem sinemasal anlamda, hem de Angelopoulos'a özgü anlatım tekniklerinin birçok ögesini bir arada bulundurması açısından önemli bir yerde durur.

Angelopoulos filmlerinde her şey yabancı ve aslında bir o kadar da tanıdık. "Kumpanya"da sürekli yarım kalan, her oynanmaya başlandığında bazı tarihsel süreçlerle kesilen "Çoban Golfo" adlı tiyatro oyunu "Puslu Manzaralar"da başka bir tiyatro grubu tarafından yine sahnelenmeye çalışılır. Birbirleriyle farkında olmadan bağlanan kelimeler gibidir Angelopoulos'un sahneleri, sessizce ve farkında olmadan birbirini tamamlar.

"Ulis'in Bakışı" (To Vlemma Tou Odyssea, 1995) ise Balkanlar'ın acı tarihine masum ve sanatsal bir bakıştır. Amerika'ya sürgün edilmiş olan Balkan kökenli bir

"Ağlayan Çayır" (Trilogia: To Livadi Pou Dakryzei)

sinemacının dönüşünü anlatır. Bu dönüş farklı bir dönüştür. Hem kökenine hem de coğrafyasına geri dönmüştür. Araması gereken bazı şeyler olduğuna inanmaktadır. Doğduğu kasabada filmleri için yapılacak bir gösteri vardır. Bunun dışında Yunanistan'ın hatta Balkanlar'ın ilk sinemacıları olan Manaki kardeşlerin sadece makara halinde olan kayıp filmlerini bulmayı amaçlamaktadır. Film ilerledikçe durum değişir ve bu arayış yönetmenin kendi içsel arayışına dönüşür. Bu içsel yolculuk amansız bir savaşın sürdüğü Balkan tarihinde gezinirken, belli bir dönemde yaşananlar da gözler önüne serilir. Angelopoulos'un mistik karakteri A., Balkan topraklarında dolaşırken sadece savaşı, dramı ve yıkımı görür. A., belki de kayıp filmle beraber Balkanlar'ın masum yüzünü aramaktadır. Angelopoulos'un bildik anlatım kalıpları burada da karşımıza çıkar. Tek bir sekansta geçmiş ve gelecek birbirine karışır, sınırlar aşılır, bir ülkeden diğerine geçilir.

Sınırlar Angelopoulos için engeldir. Angelopoulos, Balkan coğrafyasının sınır çizgilerini sinemasıyla aşmaya çalışır. Etkileyici savaş görüntüleri sinemanın icadından beri belki yüzlerce kez resmedilmiştir ama Angelopoulos'un kamerasından ölümü ve kıyımı göstermeden dökülen görüntüler hâlâ ne kadar etkileyici savaş sahnelerinin yaratılabileceğinin de göstergesidir.

İkinci dönem filmlerinden olan "Ağlayan Çayır" (Trilogia: To Livadi Pou Dakryzei, 2004) Angelopoulos'un çekmeyi düşündüğü üçlemesinin ilk adımı olarak karşımıza çıkar. Kızıl Ordu'nun Odessa'yı istilasının ardından 1919 yılında sürülen Yunanlılar'ın Batı Trakya'ya yerleşmeleri ile açılır. Mülteciler Odessa'dan gelmişlerdir. Tam önde bir aile durur ve bir dış ses bize göç edenlerin hikayesini, bir başka deyişle göçün tarihini anlatır. Sürülmek zorunda kalan ailelerden biri, yerleşimi sırasında annesinin ölüsü başında ağlarken bulduğu Eleni'yi evlat edinmiştir. Zaman geçtikçe ailenin oğluyla evlatlık kızı arasında yeşeren aşk "Ağlayan Çayır"ın temellerini de atacaktır. Köylerinden birçok talihsizlikle beraber ayrılmak zorunda kalan çift Angelopoulos'un vazgeçilmez şehirlerinden biri olan Selanik'te kendilerine bir yaşam ararlar. Bu arayış tüm Yunan tarihinden koparak gelir. "Ağlayan Çayır"la beraber Angelopoulos'un alışkın olduğumuz sinema dilinin artık olgunluğa eriştiğini, giderek incelmış ve süzölmüş olduğunu görürüz. Yalnızlık, göçmen ve sürgün olma hali, kendini bilme, tarihini bilme ve ev arayışı gibi ortak temalar bu filmde de gözümüze çarpar.

Angelopoulos üçlemesinin ilk adımı olan "Ağlayan Çayır"ın ardından "Zamanın Tozu" (Trilogia II: I Skoni Tou Hronou, 2008) gelir, ikinci film "Ağlayan Çayır"a

göndermeler içerse de devamı değildir. Angelopoulos üçlemesinden bahsederken sonunda yine Eleni'yi anlatacağını ama bu Eleni'nin "Ağlayan Çayır"daki Eleni olmayabileceğini söyler ve ekler; "Bu üçlemede bütün kızların adı Eleni." Gerçekten de üçlemenin ikinci filmi olan "Zamanın Tozu"nda bir Eleni çıkar karşımıza. Film, yönetmen A.'nin çektiği film aracılığıyla 2. Dünya Savaşı'nın hemen öncesinden başlar. Bir yandan da A.'nin şimdiki zamandaki yaşamına tanık oluruz, A kendi çektiği filmle birlikte geçmiş ve ailesiyle yüzleşmeye çalışır. Eleni ve Sypros'un 2. Dünya Savaşı'ndan sonra yaşadıkları anlatılırken zaman, geçmiş ve şimdi arasında dolanır.

YOLCULUKLARIN, KUMPANYALARIN USTASIDIR ANGELOPOULOS; SAHİLDE BİRDENBİRE BELİREN BİR

tiyatro grubu, sadece düğününden değil kendinden bile kaçmakta olan bir gelin, boylu boyunca asılmış beyaz çamaşırlar ya da karlar içerisinde uzanan bir at, mizansenleri büyüü bir gerçekliğe taşır. İçinizi acıtır çünkü yarattığı hissin gerçek olduğunu bilirsiniz, bir yandan da yarattığı görüntülerle gerçeklikten uzaklaşır, sihirli bir dünyanın içerisinde geziniyormuşçasına büyülenirsiniz. Angelopoulos'u auteur bir yönetmen olarak tanımlamamıza kaynak olan birçok sahne, duruş, tavır bu gizemden beslenir. Seyircisinin gözü bu sisli coğrafyaya alışınca, ne "Puslu Manzaralar" filmindeki gibi ölü bir at, ne de "Ağlayan Çayır"da ağaca asılmış ölü koyunlar yabancı değildir.

Türkiye'ye de birçok defa gelmiş olan Angelopoulos en son Altın Koza için Adana'da bulunduğu hem Türk hem de Yunan sinemasında bir dönüşüm olduğundan bahseder, aile gibi kavramlar farklı biçimlerde sorgulanmaya başlanmıştır artık. Bu durumun yalnızlığı da beslediğine dikkat çekerek ekler; "Bugün bir çocuğun yalnızlığı, eskiye göre daha yoğun ve büyük." Angelopoulos'un da dikkat çektiği gibi gitgide yalnızlaşıyoruzdur belki de...

Zamanlar değişir, insanlar, toplumlar dönüşür bu da farklı biçimlerde sinemaya yansır. Angelopoulos'un perdeye kattığı duygu ise çoğu zaman yolun sonunda yalnız yürüyen ölümlü mahluklar olduğumuzun farkındalığıdır. Yönetmenin en çok bilinen filmlerinden biri olan "Sonsuzluk ve Bir Gün", yaşlı bir adamın ölüme yolculuğunu

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

"Sonsuzluk Ve Bir Gün" (Mia Aioniotita Kai Mia Mera)

"Puslu Manzaralar" (Topio Stin Omichli)

"Zamanın Tozu" (Trilogia II: I Skoni Tou Hronou)

anlatır; yavaş yavaş, sakın ve sessiz gelir ölüm. "Yarın ne kadar sürer?" sorusu "Sonsuzluk ve bir gün kadar." cümlesiyle tamamlanır. Angelopoulos sonsuzluğun ardındaki o 'bir gün'e ulaştı, sessiz ve uzun bakışları, sekansları başka bir sonsuzluktan besleniyor artık.

YÖNETMEN ÜÇLEMESİNİ TAMAMLAYAMADI, ÖMRÜ YETMEDİ. BİR BAŞKASI TAMAMLAR MI, AKİBETİ NE OLUR

henüz bilmiyoruz ama önemli değil. Angelopoulos'tan kalan bunca mirasla fazlasıyla yetinebiliriz. Uzun çekimler, mesafeli bakışlar, boş çerçeveler, ölü zamanlar, puslu ve yağmurlu manzaralarla birlikte her filminde sürekliliğini koruyarak yarattığı dil, evrenin kendisi kadar sonsuz. Yine Altın Koza'daki söyleşisine dönersek, geçmişle şimdiyi karşılaştırdığında artık bir şeylerin eskisi gibi olmadığını anarak "Şimdi dünyada, şiir, hayal, inanç eksik." der. Bizim için de Angelopoulos göçtükten sonra artık şiir de, hayal de, inanç da biraz daha eksik... [2](#)

ÜSTADIN ARDINDAN...

Yıl 1988... 7. Uluslararası İstanbul Sinema Günleri... Üstatla tanıştığım yıl... Film, 'Arıcı' (O Melissokomos)... Marcello Mastroianni'nin bedenine hapsolan 'arıcı Spyros'un yolculuğu, beni de Theo Angelopoulos sinemasının derinliklerine hapsedmişti. Sinema Günleri, sonraki yıl Film Festivali adına kavuşurken, sinemacının dört filmi daha kapımı çalmıştı, ki o ana kadar 'Arıcı'yla yatıp kalkmıştım. Üstat, festivalin jürisindeydi o yıl bir de. 'Arıcı'yla hayatımın bir yılını 'çalan' yaratıcılığı kanlı-canlı görme fırsatını da yakalamıştım böylece. Birçok sinemacıdan alışkın olduğumuz gibi 'havalı' değildi ama beyninin hiç durmadan ürettiği de aşıkardı. O beynin ürettikleriye karşımdaydı işte: 'Kumpanya' (O Thiasos), 'Avcılar' (Oi Kynigoi), 'Kitera'ya Yolculuk' (Taxidi Sta Kythira) ve o aklımı uçuran 'Puslu Manzaralar' (Topio Stin Omichli). 'Sinemayı sanat yapanlar' klişesinin gerçekliğe kavuştuğuna tanık oluyordum; sinema gerçekten de 'yedinci sanat'tı, buna hiç kuşku yoktu artık. 'Sanat gibi' filmler çekenlerden farklıydı Angelopoulos'un elinden çıkanlar; onlar, bir ruh halinin tuvale yansıdığı benzersiz sanat eserleriydi. 22 yaşımdan bu yana hayatımda olan, sinema tutkumun etkin figürlerinden birine dönüşen Theo Angelopoulos, tıpkı bizim gibi çalkantılı bir yakın tarihe sahip ülkesine bakışını da sinemasına kusursuzca yansıtmayı başarmıştı. Onun bildikleri, neredeyse 'her şey'di. Anlayacağınız, çözüştü insanlığının varoluşuna dair onca problemi. Bize de kimi ipuçları bırakarak göçüp gitti bu diyardan... MURAT ÖZER

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

AGORA

BİZDE SEVENİ ÇOK OLDUĞU HALDE, ŞİLİ KÖKENLİ İSPANYOL YÖNETMEN

Alejandro Amenábar'ın son filmi "Agora", sinemada seyirciyle buluşma imkanı bulamamıştı. Eğer bir talihsizlikle ya da ticari nedenlerle açıklanamıyorsa, bugünlerde DVD'si çıkan "Agora"nın 'sertliği' de bunda etki etmiş olabilir. Bu sertlik, yönetmenin "Tez" (Tesis) ile başlayan sinemasını düşünerek, yer verdiği işkence, gerilim, gizem, kabus vs. sahnelerinden değil, en çok dinler tarihine bakışından.

Film aslında, İskenderiyeli Hypatia adlı tarihin bilinen ilk kadın bilgininin, filozofunun, bilim insanının öyküsünü anlatıyor. Yaşanmış olaylara uygun olduğundan tartışma açmaya aynı nedenle yatkın olan yanı ise, bu kadının çağının çok ilerisinde bilimsel görüşlere sahip olması ve buna izin vermek istemeyen Hristiyanların saldırısıyla öldürülmesi.

Konu itibarıyla daha minimal öykülere alışkın Amenábar seyircisi için bir miktar değişiklik anlamına gelse de, yarattığı görkemli atmosferiyle sevenlerinin beklentilerini büyük ölçüde karşılayacak bir yapım "Agora".

Aslında Agora'nın, Hypatia'nın hayatını dini merkezine koyarak anlattığını söylemek filme haksızlık olur. Ama kendimizi kandıracak değiliz ya, giderek muhafazakarlaşan bir dünyada yaşıyoruz. Bu yüzden de seyircinin her geçen gün daha çok alanda dini söylemi ve eylemi başlıca etken olarak kabul etmeye yatkın hale gelmesi kadar doğal bir şey olamaz. Bunun "Agora" filminin de böyle algılanmasını kolaylaştırması muhtemel. Oysa filmin iktidarla uğraşan ve bilimin, özgür düşüncenin önündeki engelleri sorgulayan bir derdi olduğu özellikle unutulmamalı. Örneğin en başta, paganlığın iktidarın dini olduğu bir İskenderiye manzarası çizilirken, Hristiyanları mazlum olarak göstermekten kaçınmayışi önemli. Hatta, dünyanın evrenin merkezi olduğu, bir tepsi şeklinde olduğu gibi meseleleri tartışırken daha tutucu olan paganlara karşı daha açık fikirli görünen Hristiyanlarla birlikte tutum alması, Hypatia'nın hayatının kalani için de epey kritik bir tavır olacak.

Çünkü, filmin devamında da göreceğimiz bu astronomi meselesi, Hypatia'nın çağının ilerisinde olduğu önemli alanlardan biri ve bir tür 'erken Galile' olarak, yine Hristiyanların elinden çekiyor, ne çekiyorsa. Kısaca söylemek gerekirse, Galile kadar şanslı bile olamıyor.

Hypatia'nın hayatına ve bilimsel çalışmalarına paralel olarak İskenderiye'deki iktidarın değişimini, ne gereksiz kaçacak, ne abartılı bir politik hikayeye çevirecek bir dengede, başarıyla vermesi, "Agora"yı bir tarihi film olarak dikkat çekici hale getiren yanlardan biri. Böylece, dördüncü yüzyılda Roma imparatorluğuna bağlı bu şehirde, önce başkentte imparatorun dini mertebesine ulaşmış Hristiyanlığın nasıl taraftar kazandığını ve İskenderiye'de hâlâ egemenliğini koruyan paganlık karşısında bir umut haline geldiğini adım adım görüyoruz.

İkinci yarı ise, Hristiyanlığın iktidarın dini olduktan sonra geçirdiği hızlı dönüşümü ve baskı aracı olarak işlev görmesinin hikayesi. Özellikle Hypatia'nın bilimsel çalışmalarının tehdit altında oluşu mevzu bahis ama genel olarak iktidar değişikliğinin yaralara merhem olmayışı ve umutların çabuk suya düşüşü arka plandaki yerini tereddüt etmeden alıyor.

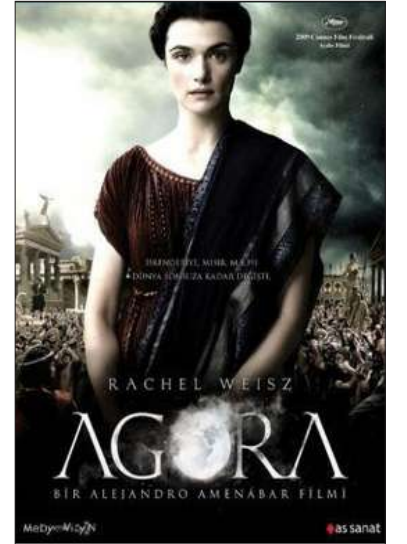
"Spartacus" dizisiyle son yıllarda birdenbire hararet kazanan eskiçağ, özellikle de Roma'ya ilişkin film ve dizi hayranlığı, "Agora"nın gözlerden kaçmışlığını bir nebze olsun kapamaya yarayabilir. Bu dizilerin seyircisinin iktidar ve toplumsal sınıflar meselelerini ne kadar tartıştığı ve günümüzle ne kadar ilişkilendirdiğini bildiğimi söyleyemem. "Agora"nın bu gözle değerlendirilmeyi hak ettiği ortada.

Elbette, ilk kadın bilgin olarak Hypatia'yı, birinin 'karısı' olmaktansa kendi ayakları üzerinde durarak bilimle ve felsefeyle uğraşmayı tercih eden bir kadının hayatını konu edinmesi filmi bu bakımdan da dikkate değer kılıyor. [\[A\]](#)

 Farklı türlerde film yapmayı seven, hâlâ genç sayılabilecek bir yönetmen olan Amenábar, tarihi bir dramın da hakkını vermiş.

 Din, önyargıların fazlasıyla hakim olduğu bir alan olduğundan, filmin bunun gölgesinde kalması mümkün.

YÖNETMEN Alejandro Amenábar
UYUNCULAR Rachel Weisz, Max Minghella, Oscar Isaac, Ashraf Barhom
YAPIM/SÜRE 2009 İspanya, 121 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET As Sanat (Medyavizyon)

Yarattığı görkemli atmosferiyle beklentileri büyük ölçüde karşılayan bir yapım "Agora"...

YERYÜZÜNDEKİ SON AŞK

ORJİNAL ADI Perfect Sense

YÖNETMEN David Mackenzie

OYUNCULAR Ewan McGregor, Eva Green,

Connie Nielsen, Stephen Dillane

YAPIM/SÜRE 2011 Almanya – İngiltere –

Danimarka – İsveç, 90 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Kalinos)

Bir insanın
beş duyusu
olmasa da sevgisini
yaşatabilmesi
mümkün müdür?

DÜNYANIN SONUYLA İLGİLİ NE KADAR ÇOK FİLM YAPILMAYA BAŞLANDI FARKINDA mısınız? İnsanoğlu kendi gidişatından hiç memnun değil. Belki bir toplu temizlik istiyoruz... İçgüdüsel bir 'sil baştan' arzusuyla da açıklanabilir belki bu istek... Biz bu dünyaya iyi davranmadığımız gibi birbirimize de iyi davranamadık... Son bir – iki yılda giderek kendisine daha çok yer bulan bu karamsar bakış bir aşk filmine dekor olunca daha çok iç burkuyor ve anlamını güçlendiriyor doğrusu...

Lüks bir restoran aşçı olan Michael ile bir bilim kadını olan Susan'ın aşkı tam da büyük bir salgının keşfedildiği günlere denk düşüyor. İnsanlar arasında giderek yaygınlaşan ve beş duyuyu hedef alan bu hastalık önce kendisini farklı semptomlarla gösteriyor. Her krizden sonra duyulardan bir tanesi kayboluyor. Mesela önce hissizleşiyor insanlar, sonra koku alma duyuları yok oluyor... Bağır çağır bir sinir krizinin ardından duyma yetileri kayboluyor... Michael ve Susan hastalığın bütün aşamalarını bir şekilde kendi

hayatlarına adapte ederek aşklarını yaşatmaya çalışıyorlar... Ta ki dünyanın sonuna kadar...

Yönetmen Mackenzie filmi herhangi bir salgın filminden farklı olarak 'salgın'ı motif olarak kullanıp aşkın kimyasına yoğunlaşıyor en çok. Tabi ki insanı insan yapan şeylerin kaybedilmesiyle sevginin de aynı kaderi paylaşıp paylaşmayacağını da araştırıyor. Film insanın hayatta kalma mücadelesi sırasında bile kalbinin sesini dinleyebileceğini anlatıyor. Mackenzie iki güzel insanı bulmuşken onları bol bol çıplak da bırakarak hikayenin estetik yanını da güçlendiriyor.

Ne var ki yine de ikilinin arasında doğan aşkın başlangıcı ve ilerleyişi finaldeki aşkın göz yaşartan şiddetiyle pek denk gelemiyor sanki... Biz Michael ve Susan'ın birbirlerine karşı hislerinin, sanki birbirleri yüzünden değil de yalnız kalmamak için güçlendiğini hissediyoruz daha çok. [2]

Eva Green güzelliği ve doğal performansı ile izleyeni adeta büyülüyor...

Connie Nielsen, Ewen Bremner ve Stephen Dillane gibi güçlü oyuncular filmde tek boyutlu rollerde, 'görünüyorlar' sadece!

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

MUTLU AZINLIK

ORJİNAL ADI Happy Few
YÖNETMEN Antony Cordier
OYUNCULAR Marina Fois, Élodie Bouchez,
 Roschdy Zem, Nicolas Duvauchelle
YAPIM/SÜRE 2010 Fransa, 103 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Fransızca
ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

"Mutlu Azınlık"
 kahramanlarını
 'mutluluk' üzerine
 düşünmeye iten bir
 hikaye anlatıyor...

RACHEL-FRANK VE TERİ-VINCENT ÇİFTLERİYLE TANIŞIYORUZ "MUTLU Azınlık"ta. 'Mutlu' görünümlü, çocuklu aileler bunlar. Orta üst sınıf Fransız yaşam tarzının 'örnek' temsilcileri gibi duruyorlar. Ancak bu dördünün bir araya gelişleriyle 'mutlu tablo'nun başka bir yöne evrildiğini görüyoruz; 'anlaşılarak' eşlerini paylaşan çiftler, bunu duygusallıktan arındırarak yalnızca cinsellik boyutunda tutma konusunda hemfikir oluyorlar. Başlangıçta her şey 'kuralına göre' giderken, sonraları bazı arızalar başgösteriyor ve 'mutluluk' kaçınılmaz biçimde sekteye uğruyor...

"Mutlu Azınlık", hayata baktığımız pencerenin bize sunduğu 'açı'dan farklı yerlere gidebilmenin filmi gibi biraz. Yönetmen-senarist Antony Cordier, 'olması gereken' kavramına sırtımızı dayadığımız hayatlarımızda, çoğu zaman 'seçimler' aracılığıyla yaşadığımız 'sapmalar' üzerinde yapılandırıyor bu fikri. Kavramların göreceliliği, işte tam da bu noktada devreye giriyor ve hikayenin kahramanlarını 'mutluluk' üzerine düşünmeye

itiyor. Düşünmekten öte eyleme geçiyor karakterler ve seçtikleri hayatın onlara dayattığı 'mutlu insan' modelini tersyüz edecek bir yola sapıyorlar. Evet, bunu yaparken daha çok cinsellikle ilişkilendiriyorlar seçimlerini, ama bunun yarattığı 'titreşim'le birlikte 'tehlike'ye açık bir serüvene atılıyorlar.

Hayatla ve onun bahsettikleriyle 'sınırlı' bir bağ kurmak, çoğu zaman insan dediğimiz yaratığı belli bir alana hapsediyor, 'dış dünya'nın nimetleriyle ilişkisini tek boyuta indiriyor. "Mutlu Azınlık" da böylesi bir 'kapalılık'ın aşılmasını, duvarların yıkılmasını öğütlüyor bizlere. Sadece gördüğümüz üzerinden hareketle ivmelenen bakışımızı biraz da 'hissederek' yönlendirmemiz gerektiğini söylüyor. Dört duvar arasında yaşayarak 'mutlu çoğunluk' olmaksansa, toplumsal sınırların ötesine taşarak 'mutlu azınlık' olmayı alkışlıyor. [2](#)

Filmin dört oyuncusu da ellerinden geleni yapıyorlar hikayeyi kaldırmak için.

Yönetmen, hikaye olarak iyi bir çıkış noktası bulmasına karşın, bunu sunma biçimiyle 'yarım başarı' sınırında kalıyor.

9 İSTANBUL LİSESİ

• LİSELER ARASI KISA FİLM YARIŞMASI

Türk Sinemasının Geleceği Aranıyor!

Ödüller:

Birinciye Hd Kamera
İkinciye Dijital Fotoğraf Makinesi
Üçüncüye İPod

SON KATILIM:

4 MAYIS 2012

İSTANBUL ERKEK
LİSELİLER
EĞİTİM VAKFI

→ www.ielsinema.com ←

NEDİMELER

ORİJİNAL ADI Bridesmaids

YÖNETMEN Paul Feig

OYUNCULAR Kristen Wiig,
Maya Rudolph, Chris O'Dowd,
Rose Byrne

YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 120 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Universal)

Karton karakterlere
ve ucuz diyaloglara
başvurmayan bir
'umutsuz bekar
kadın' komedisi.

BÜYÜYEMEMİŞ ERKEKLER KOMEDİSİ DİYE BİR ŞEYDEN VE SON YILLARDA BU filmlerin yakaladığı başarıdan söz ediyoruz. Fakat galiba yavaş yavaş umutsuz bekar kadın komedisi diye bir şeyden de söz edebiliriz. Her iki türün ateşleyicisinin ise Judd Apatow olması ilginç. Hazretin ismini "Nedimeler" in künyesinde de yapımcı olarak görüyoruz.

Kimi zaaflarına karşın "Nedimeler" hiç değilse karton bir kahramana ve ucuz diyaloglara başvurmaktan kaçınan bir 'umutsuz bekar kadın' komedisi. Bu konuda esas payeyi filmin iki kadın senaristine, başrol oyuncusu da olan Kristen Wiig ve 'uçaktaki gergin kadın' olarak şöyle bir görünen Annie Mumolo'ya vermek gerek, ki aldıkları özgün senaryo Oscar adaylığı Akademi'nin de gözünden kaçmadıkları anlamına geliyor. Yine de, yönetmen Paul Feig'in hakkını da yemeyelim, bir iki istisna hariç bu tip komedilerin düştüğü genel bir tuzağa düşmüyor ve sahnelerini hiç sündürmüyor!

Filmin lokomotif karakteri Wiig'in hayat verdiği

Annie. Yatak arkadaşı olmaktan öteye gidemediği Ted ve yakında nişanlanacak çocukluk arkadaşı Lillian arasında gidip geldiği bir hayatı var. Lillian ondan baş nedimesi olmasını istiyor. Annie seve seve kabul ediyor ama çoktan aşka inancını yitirmiş orta yaş sınırındaki bir kadın olarak böylesi bir 'titri' hak edecek basiretten yoksun bir manzara çiziyor. Severek yapmadığı bir işi (tezgahtarlık), kimsenin bayılmayacağı huylarla bezeli ev arkadaşları da cabası. Lillian'ın bir başka arkadaşı Helen'i baş nedimelik konusunda kendisine rakip görmesiyle de Annie'nin davranışları şirazesinden çıkmaya başlıyor.

"Felekten Bir Gece" (The Hangover) ve "Git Başımdan!" (Due Date) gibi erkek komedilerinin cirit attığı Hollywood'da kadınlara da rahat bir nefes alma fırsatı sunuyor film. Daha da önemlisi kitleleri Wiig'le tanıştırıyor. [21](#)

Lamı cimi yok, Kristen Wiig ölçüyü kaçırmadan filmi sırtlayıp götürüyor.

Tamam, Akademi komik performansları genelde es geçiyor ama Melissa McCarthy'nin Oscar adaylığı hakikaten tartışmalı.

ROCK FM 94.5

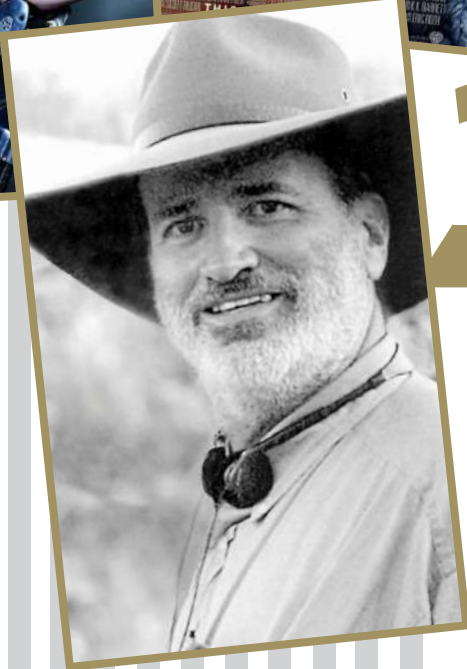
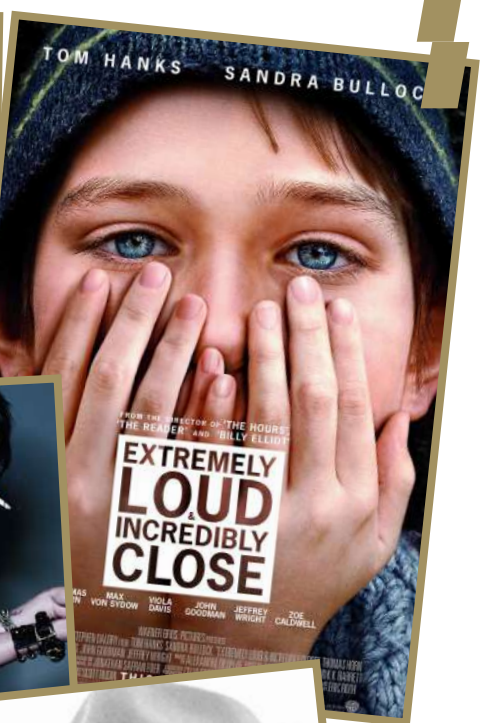
A word cloud of film-related terms. The words are arranged in a dense, overlapping pattern. The words are in various sizes and orientations. The words are in shades of gray, except for '7. CADDE' which is in red. The words include: VIDEO, SHOW, FILM, TELEVISION, COMMUNITY, MOVIE, DVD, SCREENPLAY, PRODUCTION, THINK, MOVING, CLOSE-UP, THRILLER, HORROR, MONEY, BUSINESS, PICTURE, NETWORK, INDUSTRY, SHOWING, SCREENPLAY, TELEVISION, MOVIE, COMMUNITY, COPY, PROJECT, SCREENPLAY, CINEMATIC, TELEVISION, MOTION, INDUSTRY, SHOW, ACTOR, MOVIES, SCREEN, THINK, SHOWING, COMEDY, FILM, SHOW, VIDEO, CINEMATIC, DVD, COMEDY, THINK, TELEVISION, NEW, BUSINESS, MOTION, WORK, SHOW, MONEY, BUSINESS, THINK, COMMUNITY, SCREENPLAY, VIDEO, MOVING, CLOSE-UP, HORROR, THRILLER, MOTION, SHOWING, FILM, PRODUCTION, SHOW, ACTOR, MOVING, PRODUCTION, NETWORK, HORROR, CINEMATIC, PICTURE, SHOWING, INDUSTRY, VIDEO, COPY, PROJECT, MOVIES, PRODUCTION.

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00 - 00.00 ROCK FM 94.5'DE

5

1

4

3

2

1 - Oscar Adayları (Film)

Aylardır konuşulan filmlerin ötesine geçen bir liste değil ortaya çıkan, film sayısının 10'dan 9'a inmesi dışında... Adaylara bakıldığında belki şu söylenebilir: Yapımcılar Birliği'nin 10'luk listesinde olmayan iki film buraya sızmış; "Extremely Loud And Incredibly Close" ve "Hayat Ağacı" (The Tree Of Life). O listeden buraya giremeyenlerse, "Nedimeler" (Bridesmaids), "Ejderha Dövmeli Kız" (The Girl With The Dragon Tattoo) ve "Zirveye Giden Yol" (The Ides Of March).

2 - Oscar Adayları (Yönetmen)

Bu daldaki adaylar da beklendiği gibi... Ancak, Akademi üyelerinin, Yönetmenler Birliği'nin adaylarından farklı olarak, David Fincher'ın yerine Terrence Malick'i tercih ettiğini görüyoruz. Bizce yerinde bir karar! Diğer adaylar: Woody Allen, Michel Hazanavicius, Alexander Payne ve Martin Scorsese.

3 - Oscar Adayları (Kadın Oyuncu)

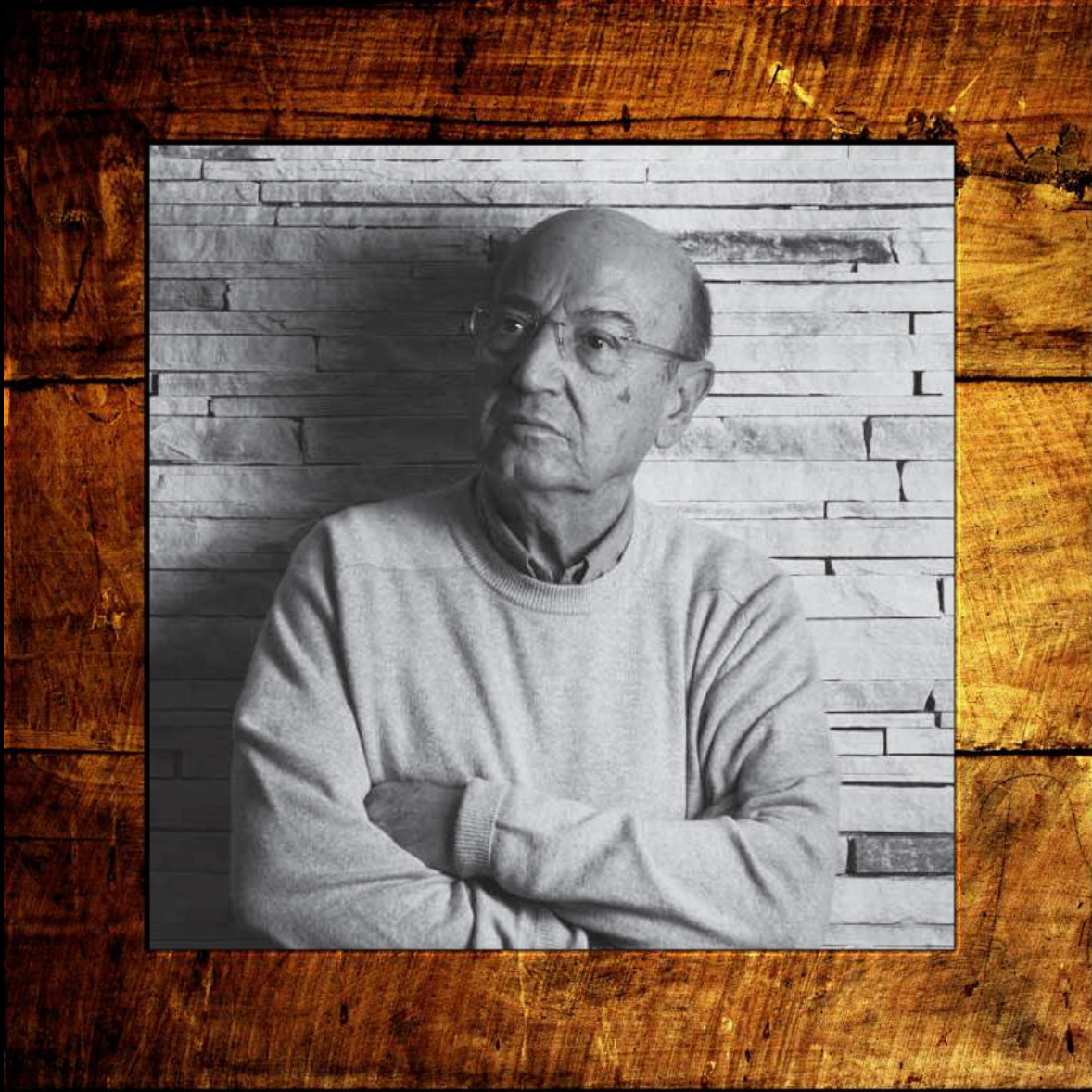
Oyuncular Birliği'nin adaylarından farklı olarak, "Ejderha Dövmeli Kız" daki performansıyla Rooney Mara listede kendine yer bulmuş. O listeden buraya taşınamayan isimse Tilda Swinton. Diğer adaylar: Meryl Streep, Michelle Williams, Viola Davis ve Glenn Close.

4 - Oscar Adayları (Erkek Oyuncu)

Bu dalda da Oyuncular Birliği listesi delinmiş durumda. Listeyi delen isim Gary Oldman, yerini aldığı aktörse Leonardo DiCaprio. Diğer adaylar: Brad Pitt, Jean Dujardin, George Clooney ve Demián Bichir. Bu listede, Oyuncular Birliği adayları arasında olmasa da Michael Fassbender'ın adını görememek şaşırtıcı oldu.

5 - Oscar Adayları (Yabancı Dilde Film)

İranlı sinemacı Asghar Farhadi'nin enfes çalışması "Bir Ayrılık"ın (Jodaeiye Nader Az Simin) kesin favori olduğu listedeki diğer dört filmin hiç şansı yok ne yazık ki. Belçika'dan "Rundskop", İsrail'den "Hearat Shulayim", Polonya'dan "In Darkness" ve Kanada'dan "Monsieur Lazhar" tamamlıyor listeyi. Asghar Farhadi'nin 'en iyi özgün senaryo' adayları arasında olduğunu da ekleyelim.

SAYGIYLA ANIYORUZ...

THEO ANGELOPOULOS

1935 - 2012

“Tüm zorlukları, düşkırıklıkları ve sıkıntılarından ötürü,
film çekmek nihayetinde insana özgü bir serüvendir.”

Theo Angelopoulos